Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

10. december 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 44/2001 – artikel 15, stk. 1 – kompetence i sager om forbrugeraftaler – begrebet »forbruger« – aftale, der vedrører pokerspil, og som er blevet indgået online mellem en fysisk person og en hasardspiludbyder – fysisk person, der tjener til livets ophold gennem online pokerspil – knowhow, som denne person besidder – aktivitetens hyppighed«

I sag C-774/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Vrhovno sodišče (øverste domstol, Slovenien) ved afgørelse af 5. september 2019, indgået til Domstolen den 22. oktober 2019, i sagen

A. B.,

B. B.

mod

Personal Exchange International Limited,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne M. Safjan (refererende dommer) og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– A. B. og B. B. ved odvetnik R. Kokalj,

– den slovenske regering ved J. Morela, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved M. Heller og B. Rous Demiri, som befuldmægtigede,

* Processprog: slovensk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side A. B. og B. B., som er to fysiske personer med bopæl i Slovenien, og på den anden side Personal Exchange International Limited (herefter »PEI«), der er et handelsselskab med hjemsted i Malta, vedrørende et beløb, som PEI har tilbageholdt inden for rammerne af en aftale om pokerspil, der er blevet indgået online.

Retsforskrifter

3 Forordning nr. 44/2001 blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1). Med undtagelse af enkelte bestemmelser fandt sidstnævnte forordning imidlertid i medfør af artikel 81 heri først anvendelse fra den 10. januar 2015. Henset til tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen er denne følgelig fortsat omfattet af forordning nr. 44/2001.

4 11.-13. betragtning til forordning nr. 44/2001 havde følgende ordlyd:

»(11) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium, og dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af sagens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske personers bopæl defineres selvstændigt.

(12) Som kompetencekriterium bør sagsøgtes bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje.

(13) For forsikringsaftaler, forbrugeraftaler og arbejdsaftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.«

5 Forordningens artikel 2, stk. 1, der var indeholdt i kapitel II, afdeling 1, med overskriften »Almindelige bestemmelser«, var sålydende:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

6 Forordningens artikel 3, stk. 1, der var indeholdt i nævnte afdeling 1, bestemte:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7.«

7 Forordningens artikel 5, nr. 1), litra a), var indeholdt i kapitel II, afdeling 2, med overskriften »Specielle kompetenceregler« og var affattet på følgende måde:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes.«

8 Artikel 15 i forordning nr. 44/2001, der var omfattet af kapitel II, afdeling 4, med overskriften »Kompetence i sager om forbrugeraftaler«, fastsatte:

»1. I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5:

a) når sagen vedrører køb af løsøregenstande, hvor købesummen skal betales i rater

b) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande

c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater inklusive denne medlemsstat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.

[…]«

9 Forordningens artikel 16, stk. 1, der var indeholdt i nævnte afdeling 4, havde følgende ordlyd:

»Sager, som en forbruger agter at rejse mod sin medkontrahent, kan anlægges enten ved retterne i den medlemsstat, på hvis område medkontrahenten har bopæl, eller ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl.«

10 Forordningens artikel 17, som henhørte under nævnte afdeling 4, var affattet således:

»Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller

2) der giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller

3) der er indgået mellem en forbruger og hans medkontrahent, som på tidspunktet for forbrugeraftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og tillægger retterne i denne medlemsstat kompetence, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

11 PEI, der udbyder tjenesteydelser i form af online hasardspil på webstedet www.mybet.com, retter sin erhvervsvirksomhed mod bl.a. Slovenien.

12 B. B. åbnede en brugerkonto på dette websted og skulle i den forbindelse acceptere de almindelige vilkår, som var ensidigt fastsat af PEI, uden at han herved havde mulighed for at have indflydelse på deres affattelse eller for eventuelt efterfølgende at ændre disse vilkår, hvoraf det bl.a. fremgik, at retsinstanserne i Republikken Malta havde kompetence til at påkende eventuelle tvister vedrørende aftaleforholdet.

13 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at B. B. i perioden fra den 31. marts 2010 til den 10. maj 2011 vandt ca. 227 000 EUR ved at spille poker på det nævnte websted. Den 10. maj 2011 blev B. B.'s konto spærret af PEI, og beløbet blev tilbageholdt af sidstnævnte med den begrundelse, at B. B. havde overtrådt de af PEI fastsatte spillevilkår ved at oprette en ekstra brugerkonto, til hvilken han anvendte navnet og oplysningerne på A. B.

14 I maj 2013 anlagde B. B. sag mod PEI for de slovenske retsinstanser i første instans med påstand om, at PEI skulle tilbagegive det nævnte beløb.

15 B. B. begrundede de slovenske retsinstansers kompetence under henvisning til sin egenskab af forbruger, hvilken i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 gør det muligt for ham at anlægge sag ved retten på det sted, hvor han har bopæl.

16 PEI nedlagde påstand om, at den nævnte sag ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet denne udbyder gjorde gældende, at de slovenske retsinstanser ikke havde kompetence til at påkende tvisten i hovedsagen. Med den begrundelse, at B. B. er en professionel pokerspiller, hvilket dermed fratager ham den beskyttelse, som indrømmes forbrugere, er det kun retsinstanserne i Republikken Malta, på hvis område PEI har hjemsted, der har kompetence til at påkende tvisten i hovedsagen.

17 Den slovenske ret i første instans anerkendte for det første de slovenske retsinstansers kompetence, henset til det sted, hvor B. B. har bopæl, og idet den fandt, at han havde handlet som forbruger, da han oprettede en brugerkonto på PEI's websted, og gav for det andet B. B. medhold i sagen.

18 PEI iværksatte appel til prøvelse af dommen fra den slovenske ret i første instans ved den slovenske appeldomstol, der stadfæstede dommen. PEI har derfor iværksat kassationsanke ved den forelæggende ret, Vrhovno sodišče (øverste domstol, Slovenien). Proceduren ved den nævnte ret vedrører kun B. B., idet den, der vedrører A. B., er blevet definitivt afsluttet.

19 Den forelæggende ret, der ønsker oplyst, om kompetencen til at påkende tvisten i hovedsagen kan tildeles de slovenske retsinstanser, henset til B. B.'s bopæl, eller om den skal tildeles de maltesiske retsinstanser, henset til PEI's hjemsted, er af den opfattelse, at svaret på dette spørgsmål afhænger af, om B. B. kan anses for at have indgået en aftale med PEI i egenskab af »[forbruger] med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed«, således som dette udtryk er anvendt i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001.

20 I denne henseende har den forelæggende ret på den ene side anført, at B. B. havde måttet acceptere de almindelige vilkår, som var ensidigt fastsat af PEI, således at han var økonomisk svagere og retligt set mindre erfaren end sin medkontrahent, at han ikke havde angivet sin aktivitet som pokerspiller som værende af erhvervsmæssig karakter, at han ikke havde udbudt aktiviteten til tredjemand mod betaling, og at han ikke havde haft sponsorer. På den anden side har han levet af gevinsterne fra pokerspil siden 2008 og i gennemsnit spillet poker i ni timer om dagen på hverdage.

21 Desuden er en ordlydsbaseret fortolkning af artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 ikke utvetydig, idet visse sprogversioner af denne bestemmelse for så vidt angår begrebet »erhvervsmæssige virksomhed« indeholder supplerende oplysninger, der kan give anledning til forskellige fortolkninger, såsom det på engelsk anvendte ord »trade«, som henviser til udveksling af varer eller tjenesteydelser, eller det på slovensk anvendte udtryk »pridobitna dejavnost«, der indebærer et teknisk og økonomisk aspekt med hensyn til tilstrømning af penge forstået som modtagelse af materielle goder.

22 På denne baggrund har Vrhovno sodišče (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at en aftale, som en person har indgået ved fjernsalg via internettet med en udenlandsk udbyder af onlinespil, og som er underlagt denne udbyders almindelige forretningsbetingelser, også kan anses for en aftale, der er indgået af en forbruger med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, til trods for, at denne person i flere år har levet af de indtægter, som den pågældende har indtjent ved dette spil, eller af gevinster fra pokerspil, selv om vedkommende ikke er formel[t] registreret med henblik på denne type virksomhed og i øvrigt ikke udbyder denne type virksomhed over for tredjemand på markedet i form af en tjeneste mod betaling?«

Om det præjudicielle spørgsmål

23 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at en fysisk person, der har bopæl i en medlemsstat, og som dels har indgået en aftale med et selskab med hjemsted i en anden medlemsstat med henblik på online pokerspil, der indeholder almindelige vilkår, som er fastsat af det nævnte selskab, dels hverken har registreret denne aktivitet officielt eller udbudt denne til tredjemand som en ydelse mod betaling, mister sin egenskab af »forbruger« i denne bestemmelses forstand, når den pågældende person deltager i dette spil et stort antal timer om dagen og oppebærer betragtelige gevinster hidrørende fra dette spil.

24 Det skal indledningsvis bemærkes, at forordningens artikel 15, stk. 1, udgør en undtagelse fra såvel hovedreglen om kompetence, der fremgår af forordningens artikel 2, stk. 1, hvorefter kompetencen tillægges retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, som den specielle kompetenceregel, der fremgår af samme forordnings artikel 5, nr. 1), hvorefter den kompetente ret i sager om kontraktforhold er retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes. Nævnte artikel 15, stk. 1, skal derfor nødvendigvis fortolkes snævert og kan ikke føre til en fortolkning, der rækker ud over de tilfælde, som forordningen har for øje (dom af 14.3.2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, præmis 26, og af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 27).

25 Dernæst skal det bemærkes, at artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 finder anvendelse, når tre betingelser er opfyldt, nemlig for det første når den ene aftalepart er en forbruger, som må anses for at handle uden for rammerne af sin erhvervsmæssige virksomhed, for det andet når der faktisk er indgået en aftale mellem en sådan forbruger og en erhvervsdrivende, og for det tredje når en sådan aftale er omfattet af en af de tre kategorier, der fremgår af artikel 15, stk. 1, litra a)-c). Disse betingelser skal være opfyldt kumulativt, således at kompetencen ikke kan fastlægges i henhold til reglerne for sager om forbrugeraftaler, såfremt en af dem ikke er opfyldt (dom af 23.12.2015, Hobohm, C-297/14, EU:C:2015:844, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

26 I det foreliggende tilfælde vedrører det forelagte spørgsmål, således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, den første af disse tre betingelser, for så vidt som det med spørgsmålet ønskes oplyst, om B. B. har egenskab af »forbruger«, som må anses for at handle uden for rammerne af sin erhvervsmæssige virksomhed.

27 Hvad angår de forskelle, der ifølge den forelæggende ret foreligger mellem visse sprogversioner af artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 som følge af tilføjelsen af supplerende elementer, bl.a. i den slovenske sprogversion, til begrebet »erhvervsmæssige virksomhed«, skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at den formulering, der er anvendt i en af sprogversionerne af en EU-retlig bestemmelse, ikke kan tjene som eneste grundlag for bestemmelsens fortolkning eller i denne henseende tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. Nødvendigheden af en ensartet

anvendelse og dermed fortolkning af en EU-retsakt udelukker nemlig, at denne betragtes isoleret i en af sine versioner, idet det tværtimod er påkrævet, at den fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er en del af (dom af 8.6.2017, Sharda Europe, C-293/16, EU:C:2017:430, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

28 I denne sammenhæng har Domstolen fastslået, at begrebet »forbruger« som omhandlet i artikel 15-17 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes selvstændigt, først og fremmest ud fra forordningens opbygning og formål, for at sikre forordningens ensartede anvendelse i alle medlemsstaterne (dom af 6.9.2012, Mühlleitner, C-190/11, EU:C:2012:542, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

29 Henset desuden til den omstændighed, at de i nævnte artikel 15-17 fastsatte kompetenceregler har karakter af undtagelser, skal det nævnte begreb fortolkes snævert under henvisning til den pågældende persons status i relation til en bestemt kontrakt, sammenholdt med dennes karakter og formål, og ikke til personens subjektive forhold, idet en og samme person kan anses for forbruger i relation til visse transaktioner og for erhvervsdrivende i relation til andre (jf. i denne retning dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 27 og 29 og den deri nævnte retspraksis).

30 Domstolen har på baggrund heraf fastslået, at alene kontrakter, der er indgået uden for og uafhængigt af nogen erhvervsmæssig virksomhed eller formål alene med henblik på at opfylde en persons private, personlige forbrug, er omfattet af nævnte forordnings særlige ordning, der skal sikre forbrugeren beskyttelse som den forudsætningsvis økonomisk svagere part, mens denne særlige beskyttelse imidlertid savner begrundelse i forbindelse med kontrakter, der har et erhvervsmæssigt formål (dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

31 Det følger heraf, at de i artikel 15-17 i forordning nr. 44/2001 omhandlede specielle kompetenceregler principielt kun finder anvendelse for det tilfælde, at formålet med den kontrakt, der er indgået mellem parterne, ikke er erhvervsmæssig brug af den pågældende vare eller tjenesteydelse (dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

32 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal efterprøves, om en fysisk person kan blive nægtet egenskab af »forbruger« som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 på grundlag af faktorer såsom den betydelige størrelse på de beløb, som den pågældende har vundet i pokerspil, og som gør det muligt for denne person at leve af sine gevinster, den knowhow, personen besidder, og aktivitetens hyppighed.

33 Hvad for det første angår den af den forelæggende ret anførte omstændighed, hvorefter gevinsterne fra pokerspillet i det foreliggende tilfælde har gjort det muligt for B. B. at leve heraf siden 2008, skal det bemærkes, at anvendelsesområdet for forordningens artikel 15-17 ikke er begrænset til særlige beløb (jf. i denne retning dom af 3.10.2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

34 Det følger heraf, at den omstændighed, at B. B. efter aftaleindgåelsen med PEI har vundet betragtelige beløb ved pokerspil, ikke i sig selv er et afgørende forhold med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt han skal kvalificeres som »forbruger« som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001.

35 Hvis forordningens artikel 15-17 nemlig skulle fortolkes således, at de ikke fandt anvendelse på tjenesteydelsesaftaler, der indebærer betydelige gevinster, ville en privatperson, eftersom forordningen ikke fastsætter en tærskel for, hvornår det til en tjenesteydelsesaftale knyttede beløb anses for at være betydeligt, ikke kunne vide, hvorvidt den pågældende ville være omfattet af den beskyttelse, der er fastsat ved disse bestemmelser, hvilket ville være i strid med EU-lovgivers hensigt, som denne kommer til udtryk i 11. betragtning til nævnte forordning, hvorefter kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed (jf. analogt dom af 3.10.2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, præmis 51).

36 Nødvendigheden af at sikre kompetencereglernes forudsigelighed er af afgørende betydning inden for rammerne af pokerspil, der er et hasardspil, som indeholder såvel en risiko for at tabe de satsede beløb som en chance for at vinde betragtelige beløb. Det er således ikke foreneligt med dette formål, der forfølges med forordning nr. 44/2001, at afgøre domstolskompetencen i forhold til det vundne eller tabte beløb.

37 PEI har for det andet gjort gældende, at det bl.a. er B. B.'s knowhow, som har gjort det muligt for ham at vinde betragtelige beløb i pokerspil.

38 Domstolen har i denne henseende præciseret, at begrebet »forbruger« som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 – hvilket begreb defineres ved, at det stilles over for begrebet »erhvervsdrivende« – frembyder en objektiv karakter og er uafhængigt af den viden, som den pågældende person kan have, eller de oplysninger, som denne person reelt råder over (jf. i denne retning dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

39 Såfremt egenskaben af forbruger skulle afhænge af den viden og de oplysninger, som en kontrahent besidder på et bestemt område, og ikke af spørgsmålet om, hvorvidt den af personen indgåede aftale har til formål at opfylde den pågældende persons personlige behov eller ej, ville dette svare til at kvalificere en kontrahent som forbruger på grundlag af dennes subjektive situation. I henhold til den retspraksis, hvortil der er henvist i nærværende doms præmis 29, skal spørgsmålet om, hvorvidt en person kan kvalificeres som »forbruger«, imidlertid udelukkende vurderes på grundlag af den status, som denne person har i relation til en bestemt kontrakt, henset til denne kontrakts karakter og formål (jf. i denne retning dom af 3.10.2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, præmis 56).

40 Følgelig indebærer den omstændighed, at en privatperson har en knowhow på det område, som den indgåede aftale henhører under, ikke, at denne mister sin egenskab af »forbruger« som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 (jf. i denne retning dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 39).

41 Hvad for det tredje angår udviklingen i det eksisterende aftaleforhold mellem B. B. og PEI fremgår det af Domstolens praksis, således som det er blevet anført i nærværende doms præmis 29, at fastlæggelsen af en persons egenskab af »forbruger« skal foretages under henvisning til den pågældende persons status i relation til en bestemt kontrakt, sammenholdt med dennes karakter og formål.

42 I denne henseende skal den forelæggende ret tage hensyn til en eventuel efterfølgende udvikling i den brug, der gøres af de langvarige tjenester, som PEI yder. Den person, der benytter sådanne tjenester, kan nemlig kun påberåbe sig egenskaben af »forbruger«, hvis den hovedsageligt ikke-erhvervsmæssige brug af disse tjenester, med hensyn til hvilke vedkommende oprindeligt har indgået en kontrakt, ikke efterfølgende er blevet hovedsageligt erhvervsmæssig (jf. i denne retning dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 37 og 38).

43 Hvad for det fjerde angår den hyppighed, hvormed B. B. har spillet poker online, fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at han på hverdage i gennemsnit har brugt ni timer om dagen på dette spil.

44 Selv om de begreber, der anvendes i forordning nr. 44/2001 – navnlig i forordningens artikel 15, stk. 1 – skal fortolkes selvstændigt, først og fremmest ud fra forordningens opbygning og formål, for at sikre forordningens ensartede anvendelse i alle medlemsstaterne, således som det er blevet anført i nærværende doms præmis 28, skal der, for at sikre såvel respekten for de mål, som EU-lovgiver forfølger på området for forbrugeraftaler, som sammenhængen i EU-retten, også tages hensyn til begrebet »forbruger« indeholdt i andre EU-retlige bestemmelser (dom af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 28).

45 I denne henseende har Domstolen i forbindelse med en fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT 2005, L 149, s. 22) og en fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64) fastslået, at en aktivitets hyppighed kan være et forhold at tage i betragtning ved kvalificeringen som »erhvervsdrivende« i modsætning til begrebet »forbruger« (jf. i denne retning dom af 4.10.2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, præmis 37 og 38).

46 For det første skal det imidlertid bemærkes, at en aktivitets hyppighed er ét blandt andre forhold, der skal tages i betragtning, og at den ikke i sig selv er afgørende for, hvordan en fysisk person skal kvalificeres i forhold til begrebet »erhvervsdrivende« (jf. i denne retning dom af 4.10.2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, præmis 39).

47 For det andet skal det især bemærkes, at den aktivitet, der er omhandlet inden for rammerne af tvisten i hovedsagen, adskiller sig fra den, som gav anledning til dom af 4. oktober 2018, Kamenova (C-105/17, EU:C:2018:808), for så vidt som sidstnævnte vedrørte salg af varer.

48 Selv om hovedsagen rent faktisk vedrører en aktivitet, der kan anses for hyppig, giver denne aktivitet imidlertid ikke anledning til salg af varer eller levering af tjenesteydelser, således som den forelæggende ret har anført. Det fremgår nemlig af de oplysninger, som den nævnte ret har fremlagt, at B. B. ikke udbyder tjenester, der er knyttet til pokerspilsaktiviteten, til tredjemand og ikke formelt har registreret denne aktivitet.

49 I denne sammenhæng tilkommer det følgelig den forelæggende ret at efterprøve, om B. B. i lyset af samtlige faktuelle omstændigheder i hovedsagen faktisk har handlet uden for og uafhængigt af enhver erhvervsmæssig virksomhed, og at drage konsekvenserne heraf for så vidt angår dennes kvalificering som »forbruger« som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001. Med henblik på denne kvalificering indebærer forhold som størrelsen på gevinsterne fra pokerspillet, eventuel knowhow eller ekspertise og hyppigheden af den pågældende persons aktivitet som pokerspiller ikke som sådan, at denne person mister sin egenskab af »forbruger« i denne bestemmelses forstand.

50 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at en fysisk person, der har bopæl i en medlemsstat, og som dels har indgået en aftale med et selskab med hjemsted i en anden medlemsstat med henblik på online pokerspil, der indeholder almindelige vilkår, som er fastsat af det nævnte selskab, dels hverken har registreret denne aktivitet formelt eller udbudt denne til tredjemand som en ydelse mod betaling, ikke mister sin egenskab af »forbruger« i denne bestemmelses forstand, selv om den pågældende person deltager i dette spil et stort antal timer om dagen, besidder stor knowhow og oppebærer betragtelige gevinster hidrørende fra dette spil.

Sagsomkostninger

51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en fysisk person, der har bopæl i en medlemsstat, og som dels har indgået en aftale med et selskab med hjemsted i en anden medlemsstat med henblik på online pokerspil, der indeholder almindelige vilkår, som er fastsat af det nævnte selskab, dels hverken har registreret denne aktivitet formelt eller udbudt denne til tredjemand som en ydelse mod betaling, ikke mister sin egenskab af »forbruger« i denne bestemmelses forstand, selv om den pågældende person deltager i dette spil et stort antal timer om dagen, besidder stor knowhow og oppebærer betragtelige gevinster hidrørende fra dette spil.

Underskrifter